

rigsministeren, udtalte, kun været kort Tid til Bearbejdelse af Lovudkast siden Rigsdagen sidst var forsamlet, og det maa vistnok erkjendes, at et Arbejde, som Retspleiens Omorganisation, ikke uden Fare kan overiles, ligesom det desuden maa støtte sig til andre Lovgivningsarbejder, der efter min Mening nødvendigviis maae gaae forud. Det Samme gjælder tildeels ogsaa med Hensyn til Lovforslaget om Lehn, Stamhusenes og Fideicommissers Overgang til Selveiendom. Det maa vistnok ansees meget onskeligt, at det Lovarbejde, som allerede under Forhandlingerne tidligere er berørt, nemlig angaaende Fæstevæsenets Overgang til Selveiendom paa andre, under det Offentlige sorterende, Godser, bringes til Ende, forinden et saadant Lovforslag fremkommer, hvilket iøvrigt heller ikke ved Grundloven er foreffrevet at skulle skee, idet der kun bestemmes, at, hvorledes Lehn, Stamhuse og Fideicommissers kunne overgaae til Selveiendom, bliver at bestemme ved Lov. Det er altsaa saaledes ikke bestemt, at der skal udkomme en Lov herom, der er kun sagt, at Spørgsmaalet kan afgjøres ved Lov; men Vanskeligheder, der ikke ad administrativt Veie kunne bortryddes, stille sig iveien for Ordningen.

Cultusministeren: Efterat den ærede Folkethingsmands Forespørgsel baade har fundet sin Besvarelse i Almindelighed og i de specielle Retninger, som i Forespørgslen udtrykkelig vare antydede, vilde jeg ansee det for meget uhenftigsmæssigt at give Bidrag til, at denne Forespørgsel skulde antage Formen af en almindelig Undersøgelse af Ministeriets Stilling og Virksomhed med Hensyn til Lovgivningsarbejderne. Jeg troer, at der til en saadan Kritik gives Thinget andre, mere passende og tillige mere specielle Anledninger, navnlig ved Budgettets Forhandling. Jeg skal derfor blot med Hensyn til den specielle Forespørgsel, som rettedes til mig, svare, — hvad der allerede maa kunne slutes af tidligere Antydninger, — at jeg ikke seer mig istand til i denne Gang at forelægge noget Lovforslag om Skolevæsenets almindelige Ordning, og jeg maa erklære, at jeg maa ansee enhver Forespørgsel og Undersøgelse angaaende det Standpunkt, hvorpaa jeg med Hensyn til Forarbejderne maatte befinde mig, for at være ube-

sofet. Hvad derhos angaaer Opfordringen til mig om nu foreløbig at meddele en Antydning af de Principer, jeg i Almindelighed eller i enkelte Hovedpunkter vilde følge, saa har jeg allerede tidligere, hvis jeg ikke feiler, udtalt og skal ved denne Leilighed paa det Allerbestemteste udtale, at en saadan Forelæggelse af enkelte afsevne Brudstykker af et Lovforslag, forinden man kan forelægge hele Lovgivningsarbejdet selv, i saa høi Grad afviger fra min Overbeviisning om hvad der er den rigtige Form, at jeg ikke skal bidrage dertil. Jeg vil tilføie den almindelige Bemærkning med Hensyn til Forespørgslen i det Hele, at ved at afveie, hvilke Arbejder der passende kunde forlanges forelagte, maa der være at tage Hensyn til to Ting, hvoraf den ene allerede er berørt, nemlig den Tid, som er hengaaet mellem den foregaaende Rigsdagssession og denne, saavel med Hensyn til Tidens Længde som med Hensyn til dens Bestaffenhed og de foresaldne Besvarenheder, og paa den anden Side ogsaa til Rigsdagen selv, til den henftigsmæssige Længde, hvortil den nærværende Rigsdags Samværen og Arbejde kan være at udstrække. Thi naar der ikke skulde være de allermeest tvingende Grunde, fordi Landets Bestyrelse ellers ikke kunde gaae regelmæssigt fremad, troer jeg, at der i Rigsdagens egen Interesse, med Hensyn til dens Anseelse hos Folket, er god Grund til at arbejde paa, at Rigsdagen ikke kommer til at faae Udsende af at være permanent (Hør! Ja!).

Indenrigsministeren: Jeg skylder endnu Svar paa enkelte Spørgsmaal, som den ærede Forespørger har rettet til mig, nemlig hvorvidt de Reformer, der maatte være at foretage i Næringslovgivningen, ere fremmede. Jeg tilstaaer, at med al den Vigtighed, som disse Reformer have, giver den Erfaring, som den forrige Rigsdag frembød for mig, en vis Mindelse, om jeg saa maa udtrykke mig, om, at man ikke alt for meget maa forhaste sig. Den Sag, der da var forelagt i den Retning, var en Sag, som jeg troer burde tages iføret, fordi den berørte Fabrikationen af det vigtigste Næringsmiddel, og fordi der var Grund til at frygte for, at den, naar man ikke i Tide rørte ved den, og naar der ikke fra først af